

Věc C-324/23 [Myszak]¹**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora Evropské unie****Datum doručení:**

25. května 2023

Předkládající soud:

Sąd Okręgowy w Warszawie (Polsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

26. října 2022

Žalobci:

OF

EI

RI

Žalovaná:

Getin Noble Bank S.A.

Předmět původního řízení

Žalobci uzavřeli jako spotřebitelé s žalovanou bankou smlouvu o hypotečním úvěru indexovaném na CHF (švýcarský frank); do dnešního dne neuhradili všechny dohodnuté splátky. Žalobci se domáhají určení, že smlouva obsahuje zneužívající ujednání a že je neplatná; dále žádají, aby byla bance uložena povinnost vrátit uhrazené splátky.

Na žalovanou banku byla vyhlášena nucená restrukturalizace, v důsledku čehož podali žalobci návrh na předběžné opatření formou pozastavení dalších splátek úvěru, které by již nebylo možné vymoci z důvodu restrukturalizace a očekávaného úpadku žalované banky.

¹ Tato věc byla označena fiktivním názvem, který neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Otázka, zda je dána slučitelnost s čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS a s čl. 70 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU v případě vnitrostátní právní úpravy, podle níž nelze – ve vztahu k bance, na niž byla vyhlášena nucená restrukturalizace – vyhovět návrhu spotřebitele na předběžné opatření (na zajištění žalobního nároku) spočívající v pozastavení povinnosti platit po dobu soudního řízení splátky úvěru z úvěrové smlouvy, která bude poté, co z ní budou odstraněna zneužívající smluvní ujednání, soudem pravděpodobně prohlášena za neplatnou, a to z jediného důvodu, že se tato banka nachází v nucené restrukturalizaci.

Předběžná otázka

Musí být čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách, posuzované ve světle zásad efektivity a proporcionality, a dále čl. 34 odst. 1 písm. b) a g) a čl. 70 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků, vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž nelze – vůči bance, na niž byla vyhlášena nucená restrukturalizace – vyhovět návrhu spotřebitele na předběžné opatření (na zajištění žalobního nároku) spočívající v pozastavení povinnosti platit po dobu soudního řízení splátky jistiny a úroků z úvěrové smlouvy, která bude poté, co z ní budou odstraněna zneužívající smluvní ujednání, soudem pravděpodobně prohlášena za neplatnou, a to z jediného důvodu, že je tato banka v nucené restrukturalizaci?

Uplatňovaná ustanovení unijního práva a judikatura Soudního dvora

Smlouva o fungování Evropské unie: čl. 169 odst. 1.

Listina základních práv Evropské unie: článek 38.

Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách: čtvrtý, dvacátý první a dvacátý čtvrtý bod odůvodnění, čl. 6 odst. 1, čl. 7 odst. 1.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012: 50. a 130. bod odůvodnění, články 34 a 70.

Rozsudky Soudního dvora:

ze dne 21. prosince 2016, Francisco Gutierrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 a C-308/15, ECLI:EU:C:2016:980,

ze dne 14. června 2012, Banco Español de Credito SA, C-618/10, ECLI:EU:C:2012:349,

ze dne 19. června 1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257,

ze dne 11. ledna 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14,

ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163,

ze dne 10. září 2014, Kušionova, C-34/13, EU:C:2014:2189,

ze dne 14. března 2013, Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164,

ze dne 26. června 2019, Kuhar, C-407/18, EU:C:1990:257,

ze dne 5. května 2022, Banco Santander SA v. J.A.C., C-410/20, ECLI:EU:C:2022:351.

Usnesení ze dne 26. října 2016, Ismael Fernandez Oliva, C-568/14 až C-570/14, EU:C:2016:828.

Stanovisko generální advokátky Juliane Kokott ze dne 19. listopadu 2020, Banco de Portugal, Fondo de Resolución, Novo Banco SA v. VR, C-504/19, ECLI:EU:C:2020:943.

Uplatňovaná ustanovení vnitrostátního práva

Článek 385¹ zákona ze dne 23. dubna 1964, občanský zákoník (Kodeks cywilny):

„§ 1. Ujednání smlouvy uzavřené se spotřebitelem, která nebyla individuálně sjednána, nejsou pro spotřebitele závazná, pokud upravují jeho práva a povinnosti v rozporu s dobrými mravy a hrubě poškozují jeho zájmy (zakázaná smluvní ujednání). To neplatí pro ujednání, která vymezují hlavní plnění stran, včetně ceny nebo odměny, pokud jsou formulována jednoznačně.

§ 2. Pokud smluvní ujednání podle § 1 spotřebitele nezavazuje, jsou strany vázány smlouvou ve zbývajícím rozsahu.

§ 3. Smluvní ujednání nejsou individuálně sjednána, pokud na jejich obsah neměl spotřebitel skutečný vliv. Jedná se zejména o smluvní ujednání převzatá ze vzorové smlouvy navržené spotřebiteli protistranou.

§ 4. *Důkazní břemeno, že ujednání bylo individuálně sjednáno, nese osoba, která se ho dovolává.*“

Článek 405 občanského zákoníku:

„Kdo získal majetkový prospěch na úkor jiné osoby bez právního důvodu, je povinen vydat prospěch v naturáliích, a není-li to možné, nahradit jeho hodnotu.“

Článek 410 občanského zákoníku:

§ 1. *Ustanovení předchozích článků se použijí zejména na bezdůvodné plnění.*

§ 2. *Plnění je bezdůvodné, jestliže ten, kdo je poskytl, nebyl vůbec povinen nebo nebyl povinen vůči osobě, které bylo poskytnuto, nebo jestliže odpadl důvod plnění nebo nebylo dosaženo účelu plnění, anebo jestliže právní jednání zavazující k plnění bylo neplatné a nenabývalo platnosti po poskytnutí plnění.*

Článek 189 zákona ze dne 17. listopadu 1964, občanský soudní řád (Kodeks postępowania cywilnego).

Článek 730¹ občanského soudního řádu:

§ 1. *Kterýkoli účastník řízení může požádat o nařízení předběžných opatření, pokud tento nárok prima facie doloží a prokáže právní zájem na nařízení těchto opatření.*

§ 2. *Právní zájem na nařízení předběžných opatření existuje tehdy, pokud by nenařízení těchto opatření znemožnilo nebo vážně ztížilo výkon rozhodnutí, které má být v dané věci vydáno, nebo by znemožnilo či jiným způsobem vážně ztížilo dosažení cíle řízení v této věci.*

§ 2¹ [OMISSIS]. *Právní zájem na nařízení předběžného opatření se považuje za prima facie doložený v případě, že předběžné opatření navrhuje žalobce, který uplatňuje nárok na zaplacení v rámci obchodní transakce ve smyslu zákona ze dne 8. března 2013 o boji proti nadměrným prodlením v obchodních transakcích [ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych], pokud hodnota transakce nepřesahuje sedmdesát pět tisíc [polských zlotých (PLN)] a požadovaná pohledávka nebyla uhrazena a uplynuly nejméně tři měsíce ode dne uplynutí její splatnosti.*

§ 3. *Při rozhodování o návrhu na nařízení předběžných opatření je soud povinen přihlížet k zájmům stran tak, aby oprávněnému zaručil přiměřenou právní ochranu a nezavazoval povinného více, než je nutné.*“

Článek 731 občanského soudního řádu

Článek 755 občanského soudního řádu

§ 1. Netýká-li se návrh na nařízení předběžných opatření peněžitých pohledávek, soudce nařídí předběžná opatření, která považuje za vhodná vzhledem k okolnostem dané věci, aniž by vyloučil nařízení předběžných opatření stanovených pro peněžité pohledávky. Soud může zejména:

- 1) stanovit práva a povinnosti účastníků řízení nebo účastníků exekučního řízení po dobu jeho trvání;*
- 2) zakázat zcizení majetku nebo práv, kterých se toto řízení týká;*
- 3) pozastavit uvedené řízení nebo jakékoli řízení o výkonu dotčeného rozhodnutí;*

Článek 146 zákona ze dne 28. února 2003 o úpadku (ustawa z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe)

Článek 135 zákona ze dne 10. června 2016 o Bankovním záručním fondu, systému pojištění vkladů a nucené restrukturalizaci (ustawa z 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, dále jen „zákon o Bankovním záručním fondu“), zejména odst. 4:

„4. V době trvání nucené restrukturalizace není přípustné zahajovat proti subjektu v restrukturalizaci exekuční řízení a řízení o předběžném opatření.“

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 OF spolu se svými rodiči RI a EI uzavřel v roce 2007 s žalovanou Getin Noble Bank S.A. ve Varšavě smlouvu o hypotečním úvěru indexovaném na CHF ve výši 185 375,71 PLN (přibližně 40 000 EUR) na dobu 360 měsíců. V souladu s § 9 odst. 2 smlouvy měla být částka úvěru v den vyplacení přepočtena na CHF podle nákupního kurzu uvedeného v kurzovním lístku banky. V souladu s § 10 odst. 3 smlouvy měly být splátky úvěru (vypočtené v CHF) přepočteny na PLN podle prodejního kurzu uvedeného v kurzovním lístku banky platném v den úhrady splátky.
- 2 Úvěr byl určen na pokrytí části kupní ceny nemovitosti a nákladů spojených s přijetím úvěru. Smlouva o úvěru stanovila, že jistina úvěru bude převedena na švýcarské franky (CHF) podle nákupního kurzu stanoveného bankou, zatímco splátky – vypočtené ve francích – budou spláceny podle prodejního kurzu rovněž stanoveného bankou. Žalobcům byly poskytnuty informace o dopadu změn úrokových sazeb a směnných kurzů v podobě tabulky porovnávající splátky úvěru za předpokladu zvýšení částky úvěru o 20 % a v případě zvýšení směnného kurzu o 9,21 % (což odpovídalo rozdílu mezi nejvyšším a nejnižším směnným kurzem za poslední rok).

- 3 Dne 29. září 2022 vydal Bankovní záruční fond jednající podle zákona o Bankovním záručním fondu rozhodnutí o zahájení nucené restrukturalizace žalované banky s využitím nástroje překlenovací instituce. Na základě tohoto rozhodnutí vznikl nový subjekt s názvem VELO Bank S.A., na který přešla téměř všechna práva a povinnosti žalované Getin Noble Bank S.A., avšak s výjimkou majetkových práv vyplývajících z faktických či právních úkonů nebo deliktních jednání týkajících se úvěrů a půjček denominovaných ve švýcarských francích (CHF) nebo indexovaných kurzem švýcarského franku (CHF) a pohledávek vyplývajících z těchto majetkových práv, včetně práv, o nichž probíhá občanskoprávní nebo správní řízení, bez ohledu na datum jejich uplatnění. To znamená, že majetek banky tvoří především nároky vyplývající z úvěrových smluv, které stejně jako smlouva žalobců obsahují zneužívající smluvní ujednání a mohou být rovněž zpětně napadeny. Uvedené rozhodnutí je předmětem předběžné otázky jiného soudu ve věci C-118/23.
- 4 Z mediálních vyjádření Bankovního záručního fondu vyplývá, že do jednoho roku bude podán návrh na konkurz žalované banky a její likvidaci.

Základní argumenty účastníků původního řízení

- 5 Žalobci (dlužníci) podali žalobu ke zdejšímu soudu a nyní se domáhají určení neplatnosti uvedené smlouvy a přiznání částky 48 352,97 PLN a 27 171,82 CHF (což při současném směnném kurzu odpovídá přibližně 95 % vyplacené jistiny) spolu se zákonnými úroky z prodlení a náklady řízení. Žalobci poukázali na to, že smlouva o úvěru obsahovala nedovolená ustanovení týkající se indexace výše úvěru na cizí měnu. Požadovaná částka je součtem plateb provedených žalobci, které představují bezdůvodné plnění získané žalovanou. Podpůrně žalobci požádali o možnost pokračovat ve smlouvě poté, co z ní budou odstraněna zneužívající ujednání.
- 6 Žalovaná banka navrhuje zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení. Žalovaná vnesla formální námítky a popřela, že by smluvní ustanovení byla nedovolená. Předložila dokumenty potvrzující zákonnost těchto ustanovení. Dále tvrdila, že má nárok na vrácení celé vyplacené jistiny a na odměnu za její využití.
- 7 Po zahájení restrukturalizace podali žalobci návrh na předběžné opatření k zajištění svého návrhu na určení neplatnosti smlouvy, v jehož rámci by po dobu řízení práva a povinnosti účastníků řízení byly upraveny následovně:
 - i. pozastavila by se povinnost platit splátky úvěru ve výši a termínech uvedených ve smlouvě na dobu od podání žaloby do pravomocného skončení řízení,
 - ii. žalované by se zakázalo vypovědět smlouvu,

iii. žalované by se zakázalo předávat Úřadu pro hospodářské informace (Biuro Informacji Gospodarczej) informace o tom, že žalobci v období ode dne nařízení předběžného opatření do skončení řízení nespláceli úvěr.

Stručné uvedení důvodů žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 8 Předkládající soud se již v obdobné věci obrátil na soud s otázkou týkající se obecné možnosti zajištění nároku pozastavením plnění smlouvy o úvěru a tam uvedené argumenty jsou i nadále aktuální (C-287/22). Podle předkládajícího soudu je konkrétně přípustné nařídit předběžné opatření spočívající v pozastavení povinnosti platit splátky úvěru. Zásadním rozdílem ve skutkových okolnostech této věci je vyhlášení nucené restrukturalizace na žalovanou banku, což má zásadní dopad na přípustnost zahájení či pokračování řízení o předběžném opatření.
- 9 Soudní dvůr se opakovaně obecně vyjádřil k potřebě, aby vnitrostátní soudy mohly nařídit předběžná opatření k zajištění plné účinnosti soudních rozhodnutí na ochranu uplatňovaných práv vyplývajících z unijního práva (viz rozsudek ze dne 19. června 1990, Factortame, C-213/89, EU:C:1990:257, bod 21; rozsudek ze dne 11. ledna 2001, Siples, C-226/99, EU:C:2001:14, bod 19; rozsudek ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, bod 67).
- 10 Předkládající soud vycházel z toho, že důsledkem zahrnutí nedovolených smluvních ujednání ukládajících na spotřebitele kurzové riziko a obsahujících odkaz na směnné kurzy určované bankou je, že smlouva nemůže nadále celá zavazovat smluvní strany, jakmile z ní budou tato zneužívající ujednání odstraněna, což se podle vnitrostátního práva rovná její neplatnosti (článek 385¹ občanského zákoníku). V souladu s tím bude mít každá ze stran smlouvy prohlášené na neplatnou vůči druhé straně nárok na vrácení poskytnutého plnění (článek 410 občanského zákoníku), přičemž uspokojení těchto nároků bude možné i formou započtení.
- 11 Článek 385¹ občanského zákoníku provádí směrnici 93/13 do polského práva. V souladu s tím musí být toto ustanovení vykládáno tak, aby bylo zajištěno co nejúčinnější dosažení cílů této směrnice. Jak už uvedl Soudní dvůr, čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládán v tom smyslu, že smluvní ujednání, které je prohlášeno za zneužívající, musí být v zásadě považováno za ujednání, které nikdy neexistovalo, takže nemůže mít účinky vůči spotřebiteli. Důsledkem soudního rozhodnutí o zneužívající povaze takového ujednání musí být v zásadě obnovení právní a faktické situace spotřebitele, ve které by se nacházel, kdyby uvedené ujednání nebylo sjednáno. Povinnost vnitrostátního soudu neaplikovat zneužívající smluvní ujednání, které ukládá uhrazení částek, jež se ukázaly jako bezdůvodné, s sebou v zásadě nese odpovídající restituční účinek vztahující se k těmto částkám (viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Francisco Gutiérrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 a C-308/15, EU:C:2016:980, body 61 a 62).

- 12 V případě, že je s odstraněním zneužívajících smluvních ujednání spojeno prohlášení smlouvy o úvěru za neplatnou, spočívá restituční účinek na vzniku pohledávky vůči bance na vrácení částek splacených na základě smlouvy o úvěru. Spotřebitel se tak stává věřitelem banky a svou pohledávku může uplatnit cestou exekuce (po vydání soudního rozhodnutí), nebo započtením proti pohledávce banky na vrácení vyplacené jistiny. Vyhlášení nucené restrukturalizace vylučuje možnost exekuce vůči bance, takže jediným účinným způsobem realizace restitučního účinku se stává započtení. Pokud však spotřebitel zaplatil bance částku vyšší, než je vyplacená jistina, je v rozsahu převyšujícím vyplacenou jistinu o tuto možnost připraven.
- 13 Vzhledem k dlouhému trvání úvěrové smlouvy a vzhledem ke specifickým situacím, jež nastane po konstatování neplatnosti takové smlouvy, vznikají dle názoru předkládajícího soudu pochybnosti ohledně vzájemného vztahu mezi směrnicí 93/13 a směrnicí 2014/59. Směrnice 2014/59 neupravuje zvláštní práva pro spotřebitele, takže by bylo třeba dovodit, že v situaci nucené restrukturalizace bude omezení práv spotřebitelů jakožto věřitelů banky přípustné. Směrnice 2014/59 zakotvuje zásadu, že věřitelé nesmí být v horším postavení než v běžném insolvenčním řízení a že s věřiteli stejné třídy se zachází stejně. Zdá se tedy, že zbavení spotřebitele účinné možnosti domoci se vrácení poskytnutých plnění přesahujících výši vyplacené jistiny – ačkoli je pro spotřebitele nevýhodné – odpovídá cílům směrnice 2014/59, neboť se spotřebiteli se v tomto ohledu zachází stejně jako s ostatními věřiteli.
- 14 Výše závazků banky vůči ostatním věřitelům je však omezena datem vyhlášení nucené restrukturalizace. Po tomto datu již výše pohledávek za bankou (např. vyplývajících z odepsaných dluhopisů) nebude růst, takže negativní účinky restrukturalizace (ztráty) spojené s omezenou možností uspokojení, nebo dokonce s odepsáním závazku, se již nezvětší. Naproti tomu spotřebitel, který po vyhlášení restrukturalizace poskytne bance plnění na základě smlouvy obsahující zneužívající ujednání, takto zvýší svou ztrátu, neboť již nebude moci získat poskytnutá plnění zpět. Možnost započtení je omezena výší pohledávky banky a v očekávaném insolvenčním řízení bude omezena dalšími formálními požadavky. Spotřebitel tak bude v horším postavení než ostatní věřitelé.
- 15 Podle předkládajícího soudu by výklad uvedených ustanovení směrnice 93/13 a směrnice 2014/59, který by bránil pozastavení plnění smlouvy o úvěru ve vztahu ke spotřebiteli prostřednictvím příslušného soudního rozhodnutí, byl v rozporu se zásadou efektivity. Spotřebitel by pak byl nejen zbaven možnosti fakticky se vyvázat ze smlouvy obsahující zneužívající ujednání, ale byl by povinen takovou smlouvu plnit bez možnosti následné realizace restitučního účinku. V takovém případě by směrnice 93/13 neměla žádný odrazující účinek, neboť smlouvy obsahující zneužívající ujednání by byly nadále plněny a přinášely by podnikateli očekávané příjmy. V takové situaci bude mít vyhlášení restrukturalizace státním orgánem jednajícím na základě unijního práva za následek, že spotřebitelé rezignují na uplatňování svých práv, která jsou zvláště chráněna mimo jiné článkem 38 Listiny základních práv.

- 16 Příslušná ustanovení vnitrostátního práva jsou však soudy vykládána tak, že vylučují možnost zahájení řízení o předběžném opatření vůči bance v nucené restrukturalizaci. Takový výklad zcela opomíjí úpravu směrnice 93/13 a zbavuje spotřebitele jeho práv vyplývajících z této směrnice. V důsledku toho soudy odmítají vydávat předběžná opatření ve prospěch spotřebitelů.
- 17 Citovaná ustanovení vnitrostátního práva představují podle předkládajícího soudu vadné provedení čl. 70 odst. 1 a 4 směrnice 2014/59/EU, neboť toto ustanovení ukládá členským státům povinnost zajistit, aby orgán příslušný k řešení krize (v projednávaném případě Bankovní záruční fond) měl pouze pravomoc omezit zajištěné věřitele instituce v režimu řešení krize ve vymáhání práv ze zajištění ve vztahu k jakémukoli aktivu této instituce, a to až od okamžiku zveřejnění oznámení o omezení v členském státě, v němž je tato instituce usazena.
- 18 Naproti tomu uplatňovaný čl. 135 odst. 1 a 4 zákona o Bankovním záručním fondu zcela pomíjí podmínky uvedené v čl. 70 odst. 1 a 4 směrnice 2014/59. Nepochybně tedy došlo k extenzivní transpozici směrnice 2014/59 do vnitrostátního právního řádu, v důsledku čehož je *a priori* zakázáno zahajování jakýchkoli řízení o předběžném opatření ve vztahu k subjektu v restrukturalizaci, což také porušuje práva spotřebitelů vyplývající ze směrnice 93/13.
- 19 S výhradou budoucího rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-287/22 se předkládající soud domnívá, že vydání předběžného opatření spočívajícího v pozastavení povinnosti platit splátky úvěru podle smlouvy posuzované v původním řízení by bylo přípustné i v insolvenčním řízení. Předběžné opatření se týká nepeněžitého nároku na určení neplatnosti smlouvy a takový nárok nemá pro úpadce žádné přímé majetkové důsledky. Takové předběžné opatření nepředstavuje zajištění na majetku úpadce ve smyslu čl. 146 odst. 3 insolvenčního zákona. Majetkové důsledky pro úpadce naopak vyplývají z peněžitých nároků týkajících se vrácení bezdůvodného plnění coby restitučního účinku vyplývajícího z uplatnění směrnice 93/13 a z ustanovení přijatých k jejímu provedení, například z čl. 385¹ § 1 občanského zákoníku. Proto je předběžné opatření k zajištění posledně uvedeného nároku nepřípustné.
- 20 Vzhledem k tomu, že předběžné opatření k zajištění takového nároku, o jaký jde v původním řízení, by bylo v insolvenčním řízení přípustné, výklad čl. 135 odst. 1 a 4 zákona o Bankovním záručním fondu, který by bránil vydání předběžného opatření k zajištění takového nároku, by zhoršil postavení věřitele-spotřebitele v porovnání s insolvenčním řízením. Přijetí takového výkladu by tedy bylo v rozporu s čl. 34 odst. 1 písm. g) směrnice 2014/59.
- 21 Předkládající soud má za to, že čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 s ohledem na zásadu efektivity vyžadují, aby i při vyhlášení nucené restrukturalizace měl vnitrostátní soud v případě, že spotřebitel podal proti podnikateli (bance) žalobu na určení zneužívající povahy ujednání obsažených v úvěrové smlouvě, a v důsledku toho na určení neplatnosti této smlouvy a na vrácení částek splacených spotřebitelem na základě neplatné smlouvy (restituce),

možnost pozastavit plnění takové úvěrové smlouvy. Tento typ zajištění nepředstavuje upřednostnění před ostatními věřiteli, protože se nevztahuje na nároky na vrácení plnění, která již byla bance poskytnuta.

- 22 Je však třeba vzít v úvahu, že žalovaná banka má nárok na vrácení vyplacené jistiny, který je hlavním aktivem v situaci, kdy byla vyhlášena nucená restrukturalizace. Pozastavení plnění před dosažením výše pohledávky banky se zdá být v rozporu s účelem této restrukturalizace, neboť omezuje či zpomaluje proces vymáhání prostředků, které koneckonců slouží i k uspokojení dalších věřitelů. Kromě toho zatím není vyloučeno, že vedle nároku na vrácení vyplacené jistiny může mít banka i další nároky uvedené v předběžných otázkách ve věcech C-520/21 a C-756/22.
- 23 S ohledem na výše uvedené předkládající soud navrhuje na takto položenou otázku odpovědět, že uvedená ustanovení musí být s ohledem na zásady efektivity a proporcionality vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě a judikatuře, které neumožňují vyhovět návrhu na vydání předběžného opatření spočívajícího v pozastavení plnění takové úvěrové smlouvy, jako je smlouva ve věci v původním řízení, přestože se banka nachází v nucené restrukturalizaci, pokud již spotřebitel bance poskytl dlužná plnění, což přísluší posoudit vnitrostátnímu soudu.